

Rasmus Johansson tog studenten i juni förra året, bara några månader innan han försvann.

Mias bror
försvann
efter festen

Det värsta av allt var ovissheten!

Rasmus Johansson, 20, skulle gå på kräftskiva med sina nya arbetskamrater. Hans syster Mia Johansson, 19, hjälpte honom att fixa till kläder och hår. Han var glad och såg fram emot att gå på fest. Men Rasmus kom aldrig hem igen. Här är systemens berättelse om den hemska tiden.

TEXT: HANS P A KARLSSON reportage@egmont.se
FOTO: PATRIK BERGENSTAV, PRIVAT BILD

Fredagskvällen den 24 september för drygt ett år sedan blev en mardröm för Mia Johansson och hennes familj. Det började med ett märkligt telefonsamtal. Omkring halv tolv på natten ringde Mias bror Rasmus upp Mia. Hon uppfattade att han var

andfådd och pratade osammanhängande.

Mia har spelat upp samtalet i sitt inre många gånger. Det skulle få stor betydelse för vad som sedan hände. Familjen Johansson flyttade ner till Göteborg från Kiruna 1997. Då var Mia fem år. Rasmus var sex-

– Vi hade redan lite släkt här nere och vi var trötta på den eviga snön, kylan och mörkret. Men jag och Rasmus åkte tillbaka till släkten i Norrland varje sommar för vi tyckte om friluftslivet där uppe, det lugna tempot och fisket.

Rasmus trivdes så bra uppe hos släkten att han valde att gå byggprogrammet på gymnasiet i Kiruna. Han var händig och tyckte om praktiskt arbete. Tre år senare, sommaren 2010, fick han jobb på sin farbrors byggfirma och flyttade tillbaka söderut. Familjen i Göteborg blev givetvis glada. – Han var väldigt familjekär. Rasmus tyckte om att vara

hemma och var sällan ute på krogen. Därför tyckte han att det var så roligt när han blev bjuden på kräftskiva med sina nya arbetskamrater, säger Mia.

Men han hade aldrig ätit kräftor förut så Mia fick visa hur de skulle skalas. Hon var med när han gjorde sig i ordning för kvällen och minns att hon tittade på honom i spegeln och tyckte att han var så fin. Då visste hon inte att det var sista gången hon såg honom.

Telefonsamtalet

När det där telefonsamtalet kom på kvällen så kände hon knappt igen Rasmus röst.

– Han sa att han inte visste var han var och att det bara fanns en massa stängsel. Jag fick en känsla av att han inte var ensam även om jag inte hörde andra röster just då. Sedan bröts samtalet, berättar Mia.

Hon förstod att något allvarligt hade hänt och ringde genast till polisen. Festlokalen låg i ett skumt industriområde i Göteborg och på natten finns där inga människor.

– Jag blev väldigt orolig och fick prata med en trevlig polis som lovade att en bil skulle köra ut och leta efter Rasmus, men de kunde inte göra mer eftersom det måste gå ett visst

antal timmar innan man börjar söka efter försvunna personer.

Timmarna gick och Rasmus kom inte hem. Det gick inte att ringa på hans mobiltelefon. Mia var så orolig att hon låg och skakade hela natten. Vid femtiden på morgonen åkte hon och familjen ut för att leta själva.

– En kompis till honom hade sagt att de skildes åt vid en busshållplats så vi började leta där men vi visste inte åt vilket håll vi skulle gå. Vi tänkte aldrig på att leta vid älven då den låg ganska långt bort.

Först på söndagen fick familjen besök av polisen. Under

lördagsnatten hade ännu en person försvunnit i Göteborg. En ung kvinna som gått av spårvagnen vid fel hållplats. Nu började tidningarna skriva om det som hänt. Många olika teorier och rykten florerade eftersom två personer försvunnit samma helg och ett tag trodde man att det fanns ett samband. Efter någon dag hittades kvinnan mördad. Gärningsmannen skulle senare dömas till sexton års fängelse och utvisning.

Vid två tillfällen tog TV3:s program Efterlyst upp Rasmus försvinnande. Det märkliga telefonsamtalet till Mia fick polisen först att misstänka

kidnappning. De utgick från kamratens vittnesmål om att Rasmus varit vid busshållplatsen och sökte därför utmed E6:an. Då såg de inga skäl till att leta i älven.

Ville hjälpa till

– Många människor engagerade sig och ville hjälpa till. Ett nätverk bildades av människor som kallar sig Sökarna för att kunna hjälpa till att leta vid försvinnanden.

Det var först när Spårhundsgruppen tog kontakt med familjen som de fick viss klarhet i vad som hade hänt. Med hjälp av blodhundarnas exceptionella förmåga kan Spårhundsgruppen följa en försvunnen människa flera dagar efteråt, även om andra människor har rört sig i området. Nu visade hunden att Rasmus hade gått tillbaka från busshållplatsen mot festlokalen och därefter fortsatt ner mot älven. Hunden följde ett stängsel längs älvkanten hela vägen till en murken brygga. Där slutade spåret.

– Frågorna snurrade i våra huvuden. Vi undrade hela tiden var Rasmus var, hur han mådde, vad han gjorde? Vi vet fortfarande inte varför han gick ner mot älven men det skingrade många av våra frågetecken. Hade jag vetat att Spårhundsgruppen fanns hade jag kontaktat dem redan från början, det skulle besparat oss mycket lidande, säger Mia.

Hittade inte ut

Många poliser var involverade i sökandet efter Rasmus. Både helikopter och dykare användes i sökandet. Polisens teori var att Rasmus av någon anledning har kommit in på fel sida av stängslet och sedan inte hittat ut igen. I över en kilometer har han gått över den steniga och otillgängliga stranden i mörkret och troligtvis ramlat i vattnet vid bryggan. Det skulle dröja två veckor innan Rasmus kropp hittades, fyra kilometer längre ner, i älven. Strömmen hade fört den dit.

– De första dagarna hade vi hopp om att han skulle komma tillbaka, men andra veckan förstod vi att något allvarligt hade hänt. Ovissheten var ändå det värsta. Hade vi inte hittat honom så vet jag inte

Forts på sidan 93

Det värsta av allt var ovissheten!

Forts från sidan 9

hur jag hade klarat det, säger Mia.

Rättsläkare konstaterade att Rasmus hade drunknat. Polisen har avslutat fallet och det finns ingen misstanke om brott. Lyckligtvis är det få i

Mias ålder som får uppleva något liknande. Men samtidigt gjorde det henne väldigt ensam. Den första tiden fick hon mycket stöd och förståelse från en jämnårig kamrat vars bror hade försvunnit på samma sätt ett halvår tidigare. Även han hittades efter ett par veckor i vattnet.

– Det har varit skönt att vi har kunnat hjälpa varandra. Man kan inte gardera sig mot allt, det går inte bara att sitta hem-

ma och undvika allt som är farligt.

Till slut bestämde sig Mia för att fortsätta på sitt gymnasieprogram. Hon vet att Rasmus hade velat det. I höstas flyttade hon till London för att studera vidare. Göteborg har varit så förknippat med det som hände. Steg för steg har familjen kommit tillbaka till vardagen. Rasmus och Mias föräldrar har skaffat en husbil och ägnade sommaren åt att

resa runt i Sverige med den. Det stärker dem.

– Slakten har blivit mycket mer sammansvetsad efter det hemska som hänt. Vi pratar nästan dagligen på internet via skype. Till och med farmor i Kiruna har dator och facebook. Det är ett helt nytt liv som börjat för oss nu och vi måste leva det.

– Men vi tänker på Rasmus hela tiden, det som hänt är fortfarande ofattbart för oss. ■